

מסורת הש"ס

(א) [לעיל סח: לקמן פו.], (ב) [לעיל סח: וש"י:], (ג) [לעיל י': וש"י:], (ד) [נשורעו עם הכניז חשיב ב' תיבות דלא ה"ל אלא לא יחלל זרע בעמיו שבשעת הכניז עדיין אינו זרעו שכינה בו ומדכתיב זרעו הוא כאלו אמר זרע לו וזהו מקש זרעו לו כי"כ בעלי סוגיות ע' שלי"ה דף שנג ד"ה שני' היקש:], (ס) קידושין ע"ד: (ז) [קידושין ע"ה:], (ח) [לקמן ע': ע"ו. ע"ז. ע"ח: קדושין סו: ע"ה. כתובות ז': מילין סג:], (ת) ס"א ל"ג, ט' ז"ל בן רש"י (י) [לעיל טז:].

תורה אור השלם

- וְלֹא יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּיָּו בִּי אָבִי יְיָ מִקְדָּשׁוֹ:

ויקרא כא טו
בגים אשר יולדו להם דור שלישי יבא להם בקהל יי:
דברים כג ט

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בי תהיה ובי' דליבא אלא עשה. שיען לעיל דף יא ע"כ תד"ה מאי נסתרה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' א' הכי חלל דלאו זר הוא לא לפסול כג"ל ומביא מעיקרא מתחב: (ב) בגשגשה כ"ד הרי ישראל:

אלמנה לכהן גדול

אשכנז כהנת. דפסיל לה עבד: כולא וצט קרא יסירא הוא. דהא כתיב בקרא דלעיל מיניה ובת כהן ומנאי למכתב אצתריה וכי תהיה אלמנה וגרושה: **אע"ג דאית לה זרע סיוול**. וכזהמה צעלמא חשיב: **אס כן**. דהאי קרא לקולא כתיב ולאשמועינן דזרע דעובד כוכבים ועבד לא פסיל רבויי

לויה ישראלית דכתיב ציה למא לי דכתב ובת קרא יתירא השתא כהנת גופה אשמועינן דלא מיפסלא בזרע עובד כוכבים ועבד לויה ישראלית מיציעא ואי משום לאשמועינן דמי שיש לו אלמנות וגירושין אפי' הכי כי אית לה זרע מיניה לא מיכול ואינטרין למינסר לויה ישראלית האוכלת בתרומה בשביל צנה כהן דכי תינשא לזר ויהא לא זרע ממנו לא תשוב לתרומה צניתא צעלה הא פשיטא לן דכיון דכהנת גופה מיפסלא בזרע ישראל מתרומה דצי נשא כל שכן ישראלית האוכלת בשביל צנה אלא ודאי כי רצי קרא לויה ישראלית להכי רבייה שאס אוכלת בשביל צנה ונבעלה לעובד כוכבים ועבד אפי' אין לה זרע נפסלה דלא נפקא לן מכהנת כדלמרינן לעיל (דף סח:) כהנת היא דקדיש גופה כו': **ולרבי עקיבא דאמר אין קידושין תופסין**. לאדס פסול והאי כי תהיה לאיש זר דלעיל לאו משום הויה נקט ולמימרא דאין ציאת פסול פוסלת אלא צמי שראוי לקדש דהא אין קידושין לשום פסול והאי כי תהיה אס צא ללמד על ציאת פסולין אינו אלא לשון צעילה וכל הזרים אכלה במשמע שתהא ציאתם פוסלת אפילו עובד כוכבים ועבד: **אלמנה וגרושה**. לאשמועינן עובד כוכבים ועבד למא לי: **אלמנה להחמיר כו'**. כלומר

לאו למעוטי מי שיש לו אלמנות וגירושין אלא לגופיה אינטרין אלמנה כדי להחמיר עליה דאי לא כתיב ה"א אלמנת ישראל והיא בת כהן מיכול ואע"ג דאית לה זרע וגרושה אינטרין לכתביה רחמנא להקל עליה ולמימר (דכי נתגרשה מישראל להקל) כדי לית לה זרע מישראל מיכול דאי לא כתיבה ה"א אע"ג דלית לה זרע לא מיכול דכיון דאיפסקלה מכהונה מתרומה נמי מיפסקלה: ואימא **נבעלה לפסול לה אף מחזיר גרושהו**. משנישאת לאחר דהא זר הוא אכלה ותפסי לו צה קידושין אלמנה תניא בזהחולין (לעיל מד:) היא כשרה וילדה כשר ואוקומנא כשרה לכהונה וכ"ש בתרומה: ה"ג חלל דלאו זר אכלה הוא לא **ניפסול**. דהא חלל מותר אפילו בכהנת: מקיש **זרעו**. של כהן גדול מן האלמנה לו מה הוא פוסל האלמנה בציאתו מן התרומה כדיליף בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף עו.) ולא יחלל מי שהיה כשר ונתחלל חו היא האלמנה אף זרעו החלל פוסל אשה בציאתו מן התרומה: ואימא. מדאפקה רחמנא בלשון כי תהיה משעת הויה אי קידש פסול את האשה פסולה עולמית ואפי' מת כאלו צא עליה: כהן גדול בציאה הוא דפסיל

דכתיב (ויקרא כב) לא יחלל זרעו כשיש זרע חילל והכי נמי תנן בזהא על יצמתו (לעיל דף טו:) נתארמלו או נתגרשו מן הנישואין פסולות מן האירוסין כשרות: **מזרי שני**. פסול חזרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה בציאה לרבי יוסי לא פסיל: הכי גרסינן **מה כהן גדול באלמנה ציאתו צעצירה ופוסל כו'**: מזרי ואדומי שני ציאתן צעצירה דכתיב (דברים כג) שלשי ולא שני: **כל שאסא**. כהן נושא צמו אמה כהן נושא אלמנתו: **גר עמוני**. הוא וצנו וצן צנו עד סוף העולם פסולין אבל צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף עו:) עמוני ולא עמונית. לרבי יוסי דתלי טעמא בכל שזרעו פסול הואיל ויש בזרעו פסול פסיל: ולרבי שמעון דתלי טעמא בצמו לא פסיל: **בתנאי** והשוטה. אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכיל דאין קנינו קנין: **הרי אלו פוסלין**. שהרי נתחללה בציאת פסול לה: **הרי ישראל שצא על צמ דקן**. צאונס או צפיתיו שלא לשם קידושין: עיברה

פרק שביעי יבמות

סמ.

ואימא מי שיש לו אלמנות וגירושין בה כו'. תימא דצכל דוכתא לחומרא מקשינן והכא פריך דנקיש לקולא:
אם בן רבויי צויה וישראלית. תימא דהא אינטרין לרבויי לויה ישראלית לאשמועינן דחזרת בשביל צנה כדלמרינן

בסוף יש מותרות (לקמן דף פו.) ויש לומר דמשמע ליה דאינטרין לויה ישראלית לכל מיני דאיירי קרא ולאשמועינן כדי אית לה זרע נמי מן העובד כוכבים מיכול בשביל צנה לא אינטרין כיון דאשמועינן בזהנת דקדיש גופה:

בי תהיה בי תבער. ואס תאמר לדידיה נמי איכא לאוקומי באלמנה לכהן גדול לרבי סימאי ובצעולה לכהן גדול אפי' לרבי ישבז ויש לומר דכל פסולי כהונה נפקא לן דמיפסלי בתרומה מלא יחלל אי נמי לא משמע ליה לאוקמי לאיש זר גצי כהן וא"מ ולוקמא בְּסוּטָה שצא עליה צעלה בדרך *דליכא אלא עשה דונטמאה ויש לומר דזר אכלה מעיקרא צעינן אפילו לרבי עקיבא כיון דלא הוי ממזר ומיהו קשה דלמה ליה למימר מאי כי תהיה כי תצעל בפשיטות הוה מצי למיפוך דאמאי אינטרין קרא לרבי עקיבא לעובד כוכבים ועבד דהשתא ממזר הוי מיפסלא בציאתו מיציעא כדלמר בפרק עשרה יוחסין (קדושין עה: ושס): **כהן גדול באלמנה בביאה אחרה**. כדלמר צפ' עשרה יוחסין (שם דף עח. ושס) צעל לוקה משום לא יחלל ואס תאמר היא גופה מנלן דלא צעינן תרתי הא כתיב לא יקח ולא יחלל ויש לומר דלגבי *כהן אין להצריך קידושין כד"ש בלא קידושין וכיון שהצן נפסל גס היא נפסלת: **ושניהם לא צמדה אלא מאלמנה צבהן גדול**. עיקר

טעמא הוי מלאיש זר אלא דמצי"ג באלמנה ילפינן צמאי מסתבר לאוקומי קרא ואי לאו קרא דלאיש זר ליכא למילף מקל וחומר דאלמנה שתתחלל כדפירשמי לעיל (דף טו: ד"ה מה): **והמפתה והשוטה**. הא דלא תנן קטן צהדייהו דלא תקינו ליה רצנן נישואין כדקתני בגמרא (לקמן דף טו:) שוטה וקטן שנשאו כו' אמר רבי יצחק דהיינו משום דצעי למיתמי צסיפא וילדה דלא מיתמי ליה צקטן:

לא פוסלין וא לא מאכילין. לא אינטרין לאשמועינן צאונס ומפתה דאין מאכילין ומשום לא פוסלין נקטיה ואפילו לרבי אלעזר דאמר *פנוי הבא על הפנויה שלא לשם אישות עשאה זונה נראה דלא מיפסקה בתרומה דאין זה לאיש זר: ונשאת

שזרעו פסול ופוסל אף כל שזרעו פסול פוסל רשב"ג סבר מה כהן גדול באלמנה שכל זרעו פסול ופוסל אף שכל זרעו פסול ופוסל לאפוקי עמוני ומואבי דאין כל זרעו פסול דאמר מר *דעמוני ולא עמונית מואבי ולא מואבית: **בתנאי** *האונס והמפתה והשוטה לא פוסלין ולא מאכילין ואם אינן ראויין לבא בישראל הרי אלו פוסלין כיצד *‏ (היה) ישראל שבא על בת כהן תאכל בתרומה עיברה

אין הנישואין נתארמלו או נתגרשו מן הנישואין: פסול חזרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה בציאה לרבי יוסי לא פסיל: הכי גרסינן **מה כהן גדול באלמנה ציאתו צעצירה ופוסל כו'**: מזרי ואדומי שני ציאתן צעצירה דכתיב (דברים כג) שלשי ולא שני: **כל שאסא**. כהן נושא צמו אמה כהן נושא אלמנתו: **גר עמוני**. הוא וצנו וצן צנו עד סוף העולם פסולין אבל צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף עו:) עמוני ולא עמונית. לרבי יוסי דתלי טעמא בכל שזרעו פסול הואיל ויש בזרעו פסול פסיל: ולרבי שמעון דתלי טעמא בצמו לא פסיל: **בתנאי** והשוטה. אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכיל דאין קנינו קנין: **הרי אלו פוסלין**. שהרי נתחללה בציאת פסול לה: **הרי ישראל שצא על צמ דקן**. צאונס או צפיתיו שלא לשם קידושין: עיברה

עין משפט ונר מצוה

לז א מיי פי"ח מהל' איסורי ביאה הל' א סמג לאון קא טוש"ע אה"ע סימן ו סעי' ח:
לח ב מיי פי"ז שם הל' ג סמג לאון קסה:
לזג ב מיי פי"ב שם הל' יט סמג לאון קיב קטו טוש"ע שם סי' ד סעי' ג:
מ ד מיי שם ה"ח טוש"ע שם סעי' ב:
מא ה מיי פי"ח מהל' תומות הל' יג טו"ד סי' שלא:

מוסף רש"י

מי שיש לו אלמנות וגירושין בה. כגון יסאל, הוא רבי מת זרע אין לה וצבה אל בית אביה וגו' (לעיל סח). דאילו פוסלה בציאתו מלשבו (קדושין ע"ח: וסוטה כב.), שאין לו אלמנות וגירושין. שלא תפסל לה צה קדושין, וכשמת אין שם אלמנות עליה (סוטה שם). ולרי עקיבא דאמר אין קדושין תופסין בחיביבי דאורי. אין קדושין תופסין לאשה האסורה על התקדשה בלאו ורצנן פליגי עליה ואמר בחיבי כיתותי הוא דלא תפסי אלב בחיבי לאון תפסי (סוטה יח.). בזהחולין (מד:) צבתיאא המחזיר גרושתו ר"ע אומר אין לו צה קדושין (כתובות סב.), א: דקתני (לעיל ג:) חלן ועשה צה מאמר לאחר מליצה כלום כלומר אין המאמר תופס צה דקס ליה השתא בלא ינעו, ואמר בגמרא (צג:) תניא רבי אומר אין הדברים הללו אמורים אלא לרדמי ר"ע שהיה עושה מלה כשרה (קדושין סח.). מזה הורא פוסל. דכסן גדול הבא על האלמנה פוסל מן הכהונה ומן התרומה, דיליף לה מלא יחלל, שני חילוקין במשמע, שמתחל אומה ואת הולד (סנהדרין נא.). מצרי שני ואדומי שני איבא ביניהור. לתנא קמא כל מזרי סתם האסור בקהל קאמר ואפילו שני, ומיהו שלשי לאו מזרי קרי ליה דישיראל מעלא הוא (קדושין עה.). מוכהן גדול באלמנה. שמתני שמתחלל בציאתו כדילפינן לה מלא יחלל, שני חילוקין במשמע מדלא כתיב לא יחל, אחד לה ואחד לזרעו, ופוסל את אשה בציאתו (שם.). אף האי גמי פוסל. ומזרי שני ציאתו צעצירה הוי (שם.). גר עמוני ומואבי איבא ביניהור. לרי יוסי פוסל דהא יש מורש שהיא פסול, שהזרים אסורים איסור עולם, ולרי שמעון הואיל ובתו כשרה, דעמוני ולא עמונית, אלמנתו נמי כשרה (שם).